

ר.מ.

פרוטוקול מס' 32/ג

מישיבת ועדת החוקה, חוק ומשפט
שהוקיימה ביום ב', ב' בניסון תשי"ד - 5.4.54 בשעה 14.00.

השתתפו: א. מונט - היו"ר
ב. טיכילוב
ג. מזניה
ד. בגין
ה. ורהפטיג
ו. קליבנוב
ז. רובין
ח. שרי
ט. שפירא

נעדרו: א. מסק
ב. מבניאל
ג. בר-יהודה
ד. בר-רב-המי
ה. בדר
ו. הררי
ז. הלל
ח. חביבי
ט. כסה
י. לובנץ
יא. סיטון
יב. סנה
יג. קסיס
יד. ששון
יז. תבורי

מוזמנים: א. הוז - יו"ר ועדת המשנה לחוק הגנת
הדיירים.

ב. כהן - היועץ המשפטי
ג. ידן - המשנה ליועץ המשפטי
ד. גלעס - משרד המשפטים

סדר-היום: חוק הגנת הדיירים (שכר-דירה, שירותים
תיקונים ושיפוט).

היו"ר א. מונט: אנני פותח את הישיבה.

הוזמנים: חוק הגנת הדיירים (שכר-דירה, שירותים, תיקונים ושיפוט).

א. ידן: הוועדה עברה על כל החוק. התחלנו במשרד
המשפטים לטכס את החומר ולנסח את טעמי החוק
בהתאם להחלטות שנתקבלו בוועדה. גמרנו את ניסוחם של שני הפרקים
הראשונים. כבר עברנו גם על הפרק השלישי, שירותים ותיקונים, אך הוא
עדיין איננו מודפס. כן נמצא גידל בוסה-ביניה, לא סופי, של הפרק
הרביעי.

5.4.54

חוק הגנת הדיירים (שכר-דירה, שירותים, תיקונים ושיפוט).

א. יו"ן: בשלושת הפרקים הראשונים של החוק, תוך כדי ניסוח סופי, נשמרו כמה בעיות שהיו טוטלות בספק וראינו להביאן בפני הוועדה.

הסעיף הראשון שבאנו רוצים להביא בפני הוועדה הוא סעיף 8, שהיה בנוסח הקודם סעיף 7. הסעיף בנוסחו החדש נוסר: "הוסכם בין בעל-בית ודייר לפני ש"ז ניסוח תשי"ג (1 באפריל 1953) על דמי שכירות העולים על דמי השכירות לפי הסעיפים 4 עד 7, וביום כ"ז באדר ב' תשי"ד (1 באפריל 1954) שילם הדייר או חליפו דמי שכירות לפי ההסכם, יהיו אותו דייר וחליפיו חייבים לשלם את דמי השכירות הנוסכמים על סף המסור בנותם הסעיפים." הסעיף לא נשתנה, חוץ מהוספת הפליה "וביום כ"ז באדר ב'", תשי"ד (1 באפריל 1954) שילם הדייר או חליפו דמי שכירות לפי ההסכם." חשבנו כי אין זה מספיק שהיה פעם הסכם. יש לזה טעם רק אם ביום הקובע עדיין משלם הדייר את שכר-הדירה לפי ההסכם הזה.

ה' גלמס: ההוראה הזאת נוסרת כי כל עוד הסכום הנוסכם והמשתלם עולה על שכר-הדירה החוקי, ימסרו לשלם את השכר הנוסכם. אבל אם בעתיד, על-ידי שינוי התוספות על שכר-הדירה, יהיה שכר-הדירה החוקי גבוה משכר-הדירה הנוסכם, הרי שכר-הדירה החוקי יהיה הקובע.

א. רובין: אין זה ברור. צריך להגיד זאת באופן ברור.

א. ידני: הסעיף הזה חל כל זמן שהשכר הנוסכם גבוה מהשכר החוקי.

א. רובין: אם מוציאים את הדירות שעליהן סח בר בסעיף זה ממסגרת הסעיפים 4-7, הרי במקרה של העלאת נוספת של שכר-הדירה, לא ברור על איזה שכר-דירה תחול התוספת.

א. ידני: במקרה ששכר-הדירה החוקי יעלה על שכר-הדירה הנוסכם, הסעיף הזה לא יחול יותר. אולי כדי שהדברים יהיו יותר ברורים, אפשר להוסיף כי המדובר בסעיף זה בדירה שמספר האדריים שלה אינו עולה על 3,5.

היו"ר ס. מנצח: אין חוזרת דירה כזאת למסגרת החוק?

א. ידני: כרגע שהדייר או חליפיו אינם מחזיקים בה יותר. ברור כי כל העניין אינו חל במקרה כזה, כי ההסכם אינו פועל.

היו"ר ס. מנצח: ומה הדין במקרה ששכר-הדירה החוקי בדירה כזאת הופך להיות גבוה משכר-הדירה הנוסכמת?

א. ידני: אז כל הסעיף הזה אינו חל יותר על דירה כזאת.

ב. מזניה: אם תבוא העלאת נוספת של שכר-הדירה, הרי גם אחרי העלאת שכר-הדירה החוקי נסוך משכר-הדירה הנוסכמת, יחול סעיף 8, וזה שכר-הדירה החוקי גבוה משכר-הדירה הנוסכמת, סעיף 8 לא יחול.

חוק הגנת הדיירים (שכר-דירה, שירותים, תיקונים ושיפוץ).

ח. רובין: אני מציע לבסח זאת, על-מנת שהדברים יהיו ברורים. אני מציע להוסיף כי במקרה שהועלה שכר-הדירה לפי סעיף זה וזה של החוק, הרי כל זמן שלא עלה... שכר-הדירה החוקי על שכר-הדירה המוסכם, ישולם שכר-הדירה המוסכם, וכמפורט יעלה מעל לשכר-הדירה המוסכם, ישולם שכר-הדירה לפי שכר-הדירה החוקי.

אני מתפלג שיש לזה התנגדות. מפילו אם זה ברור, מדוע לא להוסיף זאת רק כדי להסיר ספק. אני חושש שיתחילו להתנהל משפטים בעניין זה, ויהיה סי שיגיד שצריך לשלם את שיעורי התוספת על שכר-הדירה המוסכם, גם אם הוא גבוה מסכר-הדירה החוקי. אינני רוצה לסטוך בעניין זה על שופטים ועל עורכי-דין. אני רוצה להגיד זאת בטלים ברורות.

ב. מזביה: אני מבין שהצעתו של חבר הכנסת רובין נוסרת להוסיף את הפלים: "התוספות לפי הסעיפים הקודמים לא יחולו על שכר-הדירה המוסכם אלא על שכר-הדירה החוקי".

א. ירין: אני מרשה לעצמי לחלוק על ההצעה ולהציע שלא לקבל אותה. החוק בנוסח בצורה המכונה שלם להביא בפני בתי-המשפט יותר דברים מפורט בחוק בלגו הכי. לפי התוספת הטוענת על-ידי חבר הכנסת רובין ברור כי כל הדברים הטלה יובאו לבית-המשפט. הסעיף בנוסח בצורה ברורה לגמרי. אך אם מוסרים את הדברים וחוזרים ומסירים אותם בלשון אחרת, אין ספק כי בית-המשפט ירצה חובה לתת פירוש לכפילות הזאת, ואין לדעת איך יפרש זאת. גם אם מוסרים "כדי להסיר כל ספק", הרי זה מוסר "דרשני", ובית המשפט ידרוש זאת, והוא יחפש משהו שמינו כלול בסעיף 8 ושחייב את התוספת הזאת. מילוי היה משהו כזה, לא הייתי מתנגד לתוספת הזאת. אבל התוספת אינה מוסיפה כלום. היא רק חוזרת על אותם הדברים, ולכן אני צריך להתנגד לה. מאוד לא רצוי לכתוב את הדברים בחוקים שלנו פעמיים, ולתת לבית-המשפט למצוא את הפתרון.

ב. חת: בנוסח שהיה לפני כן לא היו שני תאריכים, אינני יודע מדוע יש צורך בנוסח הסטורבל הזה. היה הרבה יותר פשוט מילוי היינו מסתפקים בכך שהיינו כותבים: "הוסכם בין בעל בית ודייר לפני ה-1 באפריל 1954".

ח. כהן: לפני ה-1 באפריל 1954 זה כולל גם את שנת 1949. יכול לקרות שב-1949 היה הסכם, ובית-הדין התחרט, והדבר הובא לבית-דין שקבע את דמי השכירות. אם אין מוסיפים את התוספת הזאת, זה יחול על כל המקרים ההם, גם כששכר הדירה שנקבע בהסכם אינו משתלם כלל.

י. ספירא: צריך למסך "ולא שובו דמי השכירות על-ידי בית-הדין". מה פירוש "משתלם"? ומה הדין במקרה שהדייר מפגר בתשלום?

ח. כהן: שכר-הדירה המשתלם פירושו שכר-הדירה שצריך להשתלם.

א. ירין: אני מסכים לכתוב: "ושילמו" במקום "שילח".

5.4.54

חוק הגנת הדיירים (שכר-הדירה, סירות תיקונים ושיפור).

ב. חת:
אני מציע לכתוב במקום 1.4.54 - 31.3.54. כלומר, שהתאריך יהיה לפני שהחוק הזה מתחיל.

אני מציע להסתפק בקביעת התאריך האחד. במקרה שבתאריך מסויים שכר-דירה מסוים מסתלם, אין זה טענה פתי הוטכם על שכר-הדירה הזה.

ג. ידיו:
אפשר להחליט על כך, אבל זה טענה את תוכן הטעיה, ואז צריך לשנות את החלטת הוועדה. הכוונה היא למקרים שהצדדים הסכימו על ההוטפות כשכבר היה ידוע על העלאת שכר-הדירה, כלומר, ט-1 באפריל 1953.

ה' גלאט:
בין יתר הנימוקים היה גם הנימוק הזה: יש ומנשים מתחייבים בחוזה שכירות חדש לשלם שכר-דירה גבוה, הן בתור השלמה של דמי ספתח והן בטקום דמי-ספתח, מתוך ידיעה שאחרי גמר תקופת חוזה השכירות הם יחזרו לשלם שכר-דירה חוקי. בשים לב לכך שהחוזים האלה, תקפם בדרך כלל לשנה אחת, יש מטטעות לתאריכים האלה.

ח. רובין:
הרוב הגדול של החוזים האלה, תקפם לשנתיים שלוש.

ב. חת:
הצעת החוק לא לקחה במת בחשבון.

ד. שרי:
אם לפני שלוש שנים שכרתי דירה תמורת תשלום של 3500 ל"י לשלוש שנים, שזהו סכום פנטסטי כשכר-דירה, אבל באחד באפריל 1954 שילמתי עוד לפי זה, הרי זה אומר שיהיה עלי להסתיך ולשלם אלף ל"י לשנה. לא זאת היתה כוונת ההסכם, שלפיו הייתי צריך לשלם כסכום הזה רק למשך שלוש שנים.

א. ידיו:
ההערה הזאת נראית לי מאוד. בנוסח הקודם היה כתוב "אחרי שתמה תקופת חוזה השכירות". הטלים האלה נמחקו. פה מדובר על תקופת ההסכם רק בנוגע לתאריך עשיית ההסכם, אך לא על אורך תחולתו.

ח. כהן:
הערתי של מר שרי צודקת. הכוונה מיזנה לתקופת השכירות, הכוללת לפעמים תשלום דמי-הספתח, אלא לתשלום דמי-שכירות גבוהים אחרי גמר תקופת ההסכם.

ב. חת:
בהצעה המקורית של המשלה לא דובר על תקופת ההסכם. הדוגמה שהביא חבר הכנסת שרי היא כמעט בלתי מציאותית. בדרך כלל אין חוזים כאלה.

ד. שרי:
אין זה מוכרח להיות חוזה כתוב. זה יכול להיות הסכם. פה מדובר על הסכם. יכול להיות גם הסכם בעל-פה, לפיו משלם הדייר בפועל, שכר-דירה הכולל תשלום דמי-ספתח.

ח. רובין:
אני זוכר שהבעיה הזאת הועלתה בוועדת
המסנה. כולם שוכנעו שצריך למצוא לה
פתרון. אין זה נכון שבמציאות אין מקרים כאלה. מספיק לראות את
המודעות הטופיעות בעתוני יום השישי כדי להוכיח שיטתם מקרים רבים
כאלה.

נכון שאם דמי השכירות כוללים דמי
מפתח, מסתירים זאת ואין מכניסים זאת לחוזה. אך עד עכשיו היה הדייר
טעונין להוכיח כי שולמו דמי מפתח כאלה, על-מנת לקבלם בחזרה; עכשיו
יהיה בעל-הבית טעונין להוכיח זאת, כדי לקבל שכר-דירה יותר גבוה.
כלומר השאלה היא כיצד להוכיח את העובדה ששולם סכום מסויים. אינני
דואה סיבה להתנגד לתיקון שהצעתי, אבל אני מוכן להתפשר ולקבל את
הנוסח שהוצע לוועדה ע"י ועדת המסנה.

י. ספירא:
השאלה היא שאלה של ניסוח בלבד. חבר-
הכנסת שרי אינו מתנגד לכך שבמקרה
סב-1 לאפריל 1953 שילח דייר לבעל-בית שכר דירה מסויים שהוא גבוה
מסכר הדירה החוקי לפי חוק זה, הוא ימשיך לשלם שכר דירה זה גם
אחרי גמר תקופת החוזה. מצד שני מסכים חבר-הכנסת חת כי במקרה שסכר
הדירה גבוה כלל דמי מפתח, לא יצטרך הדייר להמשיך ולשלם שכר דירה
גבוה כזה.

ב. חת:
יתכן שהדבר הנכון הוא לחזור לנוסח
שהוצע ע"י ועדת המסנה. אבל אז אני
מציע שיהיה תאריך אחד בלבד.

הוחלט: 1 לקבל את ההצעה להוסיף את המלים
"ואחרי שתמה תקופת חוזה השכירות".

2 לקבל את ההצעה להכניס לסעיף תאריך
אחד בלבד.

3 נוסח הסעיף יהיה כך: "הוסכם בין
בעל-בית ודייר לפני ה-31 במרץ
1954 ולאחר שתמה תקופת חוזה השכירות,
על דמי שכירות העולים על דמי
השכירות לפי הסעיפים 4 - 7, והשתלמו
באותו יום דמי שכירות לפי ההסכם,
יהיו אותו דייר וחליפיו חייבים לשלם
את דמי השכירות המוסכמים על אף האמור
באותם הסעיפים".

ח. רובין:
בנוגע לשאלה שעוררתי בתחילת הדיון
בסעיף זה, אני מוכן לקבל את ההצעה
שלא להכניס את התוספת שהצעתי אם היועץ המשפטי יומר שזה למעלה
מכל ספק.

ח. כהן:
התוספת לפי סעיפים 4 - 7 חלה על שכר
דירה שהיה נהוג באפריל 1940.

ח. רובין:
יתכן שיפעילו את הסעיף הזה לגבי המקרים
האמורים בסעיף 9.

חוק הגנת הגיירים (שכו-דירה, שירותים, תיקונים ושינוס)

ח. כהן:

בנוגע לסעיף 9 צודק חבר-הכנסת רובין: שם התוספת היא על כל התוספות הכלולות בסכר הדירה, אבל בגבולות הטכניסום אשר נקבע בסעיף 11. במסר לסעיפים 4 - 7, כלומר, במסר לדירות עד ארבעה חדרים, אינני חושב שיש מקום לספיקות של חבר-הכנסת רובין.

ח. רובין:

סעיף 9 כולל לא רק דירות בנות ארבעה חדרים אלא כל דירה שאינה כלולה בסעיפים 4 - 6. דירה לפי סעיף 8 אינה כלולה בסעיפים אלה. כלומר, במקרה הטוב ביותר יוצאת דירה כזאת מגדר הסעיפים 4 - 7 ונכנסת לתחום של סעיף 9, וע"י כך הדייר טובה קשה, כי מצבו יותר גרוע. לא זאת היתה דעת ועדת המסנה, ואני אומר שלפי הנוסח הזה אין זה מובטח.

ח. כהן:

התוספת שאתה מציע אינה מבטיחה זאת.

מ. בגין:

אני סובר שאפשר היה להכניס בסוף החוק סעיף כולל בדבר היסוד הבלעדי לפיו

ייחשבו שעורי התוספת.

ח. רובין:

הייתי מציע להוסיף: כדי להסיר ספק יוגד בזה: השתמשה הממשלה בסמכותה והעלתה את השיעורים שנקבעו בתוספת, והשיעורים שסולפו עלו על מה שאריכים היו לשלם בעד הדירה אלמלא התסכם, ישלמו את הסכום המוסכם או את השיעור החדש לפי התוספות, הכל לפי השיעור הגבוה יותר.

ח. כהן:

אינני חושב שזה מוצדק. לפי המצב כיום יכול הדייר לבחור את דמי השכירות הנמוכים, אם סעיף 8 אינו חל עליו.

ח. רובין:

במקרה כזה הדירה עוברת מסעיף 8 לסעיף 9.

מ. דיין:

ע"י כך הדירה לא בעשית בת ארבעה חדרים.

ח. רובין:

סעיף 9 אינו חל רק על דירה בת ארבעה חדרים.

מ. דיין:

במקרה כזה הדירה אינה יוצאת מתחום של סעיף 4.

ג. חת:

סעיף 10 הקובע את הטכניסום, אינו חל כאילו גם על הדירות האלה, לפי סדר

הסעיפים.

מ. דיין:

זאת היתה הברונה.

חוק הגנת הדיירים (סכר-דירה,
שירותים, תיקונים ושיפוץ)

ג. חת:
במקרה של סכר דירה האשתלם לפי הסכם,
המכסימום אינו מחייב. מני מציע
לכתוב בסעיף 10: "על אף האסור בסעיפים 4 - 7 ו-9 ---", כלומר,
להוציא את סעיף 8 מכלל זה.

ג. ידין:
זה סיבוי של מה שהחליטה הועדה.

הוחלט:
לא לקבל את הצעת ג. חת להוציא את סעיף 8
מן הסעיפים מסעיף 10 חל עליהם.
הסתייגות לב. חת.

ח. רובין:
היות וקבלתי את המסקנות של היועץ
המספטי, בנוגע להצעת, אינני עומד
עליה.

ג. ידין:
הסעיף השני שברצוננו להביא לבירור נוסף
בוועדה הוא סעיף 27, האומר: "בית עסק
בתוצאות בלתי רגילות בגלל אופיו המיוחד של הבנין או בכלל שכלולו,
דמי השכירות שלו יכולים לעלות על שיעורי המכסימום לפי הסעיפים
17 - 24".
הנוסח הזה הוא בהתאם למה שהוחלט בוועדה.
אולם הממשלה מביאה בפני הועדה שנית את ההצעה שהסעיף יתייחס רק
לבנינים שבנייתם נגמרה אחרי ה-1 בינואר 1950. אם הועדה לא תקבל
את הצעת הממשלה בענין זה, אבקש לרשום הסתייגות לשר המספטים.

ח. כהן:
אם הסעיף ישאר כפי שהוא מנוסח עכשיו,
כי אז לא ימצא בעל בית בישראל שלא יסען
כי הוא השקיע בבנין שלו הוצאות בלתי רגילות וכי יש לבנין שלו אופי
מיוחד. בכדי לסתור לפחות חלק מהטענות האלה מציעה הממשלה לוועדה לחזור
להצעתה המקורית ולומר כי ההוצאות הבלתי רגילות האלה יכולות רק לחול
רק על בנינים שנבנו אחרי ה-1 בינואר 1950, כלומר, בתקופה שהקמת בנין
בעל אופי מיוחד או מסוכלל היתה כרוכה בטמאץ גדול ובהשקעות למעלה מן
הרגיל. בנינים כמו הבנין המפורסד והמסוכלל המסכן כיום למשל, את משרד
המספטים והעומד בערך 20 שנה, הרי על אף ההוצאות שהיו כרוכות בהקמתו
אין אנחנו צריכים היום, אחרי זמן כה רב, לקבוע לו דמי שכירות שאינם
עומדים בשום יחס לדמי השכירות בבנינים אחרים.

ע. איכילוב:
לו ביסודו של החוק היתה מונחת הגדרה
המבוססת על חישוב מספר השנים מאז הקמתו
של הבנין, מתוך שיקולים של תצויות ציבוריות, של ההכנסה שהיתה עד היום
וכן הלאה, היה מקום להצעתו של היועץ המספטי. ואם מגבילים זאת, אינני
יודע מדוע 1950 ולא 1948.

ג. ידין:
זה יכול להיות 1948, אבל זה אינו יכול
להיות 1928.

ע. איכילוב:
הדבר הקובע הוא האם הבית מסוכלל או שאינו
מסוכלל. לדעתי הצעת הממשלה אינה מוצדקת
ואינה בהתאם לעיטרונו אשר לפיו נסחבו את החוק.

ד. טרי:

לדעתי, ההגבלה בזמן מוצדקת. היתה תקופה, לפני שהגבילו את העלאת שכר הדירה, שלט היה מחסור בדירות, והשכלולים שנעשו, נעשו כדי לרכוש את הדיירים, מה שאין כן עכשיו. אין טעם להכניס את אותם הבנינים לקטיגוריה של בנינים משוכללים. אין לכך הצדקה. אך יתכן שיש הצדקה לקבוע במקום 1950 - 1948 או 1949, כלומר, בתקופה שהקמת בנינים משוכללים היתה כרוכה במאמץ ובהשקעה גדולה, וסצד שני לא נתנה לבעלי הבנינים כל יתרון, כי התקופה היתה תקופת הגבלת שכר הדירה.

ה. רובין:

אם מדברים על הענין הזה מבחינת הצדק, הרי הסעיף צריך לחול על בנינים שנבנו בתקופה שבין 1946 ו-1948. בנינים שנבנו אחרי כן, הושכרו תמורת דמי מפתח. היתה תקופה, והיא תקופת 1946 - 1949, שבעלי הבנינים לא השיגו את מה שהשיגו בעלי בתים בתקופה יותר מאוחרת, ולגביהם מוצדק הסעיף הזה.

ו. חת:

לדעתי אפשר היה לוותר על התאריך, אבל אם עומדים על כך, הייתי מציע את התאריך 1 בינואר 1946, כלומר, כל מה שנבנה אחרי המלחמה.

ז. כהן:

אני מוכן לוותר על הסתייגותו של סר המשפטים אם יתקבל ע"י הוועדה הנוסח "אחרי קום המדינה". מיבני רואה עצמי מוסמך לוותר על ההסתייגות בטקרה שהועדה תחליט על התאריך של 1946.

הוחלט: הסעיף יחול על בנינים שנבנו מ-1 בינואר 1946.

הסתייגות לשך-המשפטים: לשנות את התאריך ל-1 בינואר 1950.

הסתייגות לח. רובין: הסעיף יחול על דירות שנבנו מ-1 בינואר 1946 על ה-30 ביוני 1949.

ח. ידו:

בעיה נוספת שאנו רוצים להביא בפני הוועדה היא בטעיף 29. המדובר בנותם בוני עסק שאין להם דמי שכירות קבועים מראש. טעיף קטן (ג) של טעיף זה נוסף: "בית-הדין הפוסק דמי שכירות לפי טעיף זה רשאי להתחשב בטוחו של בית העסק, במקום בו נמצא, בטימוט בו, בטיב הבניה, בסירותים שבעל הבית חייב לדייר, וכיוצא באלה". הסעיף מנוסח בהתאם למה שטוחם בוועדה. אך כפי שהסעיף הזה מנוסח, אין לו הרבה טעם והייתי מציע למחוק אותו. בית-הדין הפוסק דמי שכירות יצטרך במילא להתחשב בכל הכסיבות. אם נותנים לו בטעיף זה רשות מיוחדת להתחשב בכסיבות שטניע אותם, המסמעות יכולה להיות רק זאת שזה יצמצם את סמכותו של בית-המשפט להביא בחשבון סיקולים אחרים. היה לזה טעם במקום שעל בית-הדין להחליט על שכר הדירה בגבולות האינפורם והמכסימום. אבל כאן אין לזה טעם.

א. רובין:

אני מציע להפוך את סעיף 29 (ג) לסעיף כללי. אני מציע להוציא את הדבר גם מסעיף 1 ולכתוב בענין זה סעיף כללי בנוגע לחוק כולו. אני מציע גם להוסיף, לסיבות שבית-הדין יתחשב בהם את התשלומים שנעשו ע"י הדייר בעבר, כלומר את דמי המפתח.

ב. חת:

לא הייתי נותן לבית-הדין תורנה כללית. באתם המקרים שהחוק אינו קובע סייג, אין טעם שמנחנו בקבע סייג לבית-הדין.

הוחלט: 1. לקבל את הצעת א. ידין לחוק את סעיף 29 (ג).

2. לדחות את הצעת ח. רובין המוסרת להוציא את מה שבאשר בסעיף 19 לסעיף כללי, ולהוסיף לדברים שבית-הדין יתחשב בהם את התשלומים שנעשו בעבר.

הסתייגות לח. רובין.

ס. בגין:

לדעתי צריך היה להוציא גם את מה שבאשר בסעיף 19 בענין זה.

א. ידין:

אני מסכים לכך. הועדה עמדה על הכנסת המשפט הזה לסעיף 19.

ח. כהן:

אני רוצה לבטוח לסבוע את הועדה לחוק את המשפט הזה מסעיף 19 ולהשאיר את הדברים בידי בית-הדין. אם בסעיף הקובע את סכמות בית-הדין להחליט על שכר הדירה בין הסיכומים והסכמי-מסך מביטים משפט המוסר כי בית-הדין יתחשב בדברים מסויימים, הרי ככלל הן אתה שומע לאו, ומאחר שבסעיפים אחרים אין זה כתוב, יפרשו את כוונת החוקק שבסעיפים אחרים אין להתחשב בדברים אלה.

הוחלט: לקבל את ההצעה לחוק את הסיפא של סעיף 19 החל מהמלה: "בהתחשב".

א. ידין:

מאחר שהעברנו את שיעורי הנוספות לתוספת, הסיוע של העיריות והמועצות המקומיות עובר גם הוא לתקנות שיתקנו ע"י המשלה. בנוסח שהוצע ע"י ועדת המשנה באשר: "בתחום מועצה מקומית שקבע השר בצו". עכשיו צריכים לקבוע על מילוי המועצות המקומיות יחול הסכום מ-0.400 עד 0.650 ל"י או 0.500 - 0.400 ל"י, או שצריך לבטל את ההבחנה בין סעיפים קטנים (3) ו(4).

ר. שרי:

דברנו בועדה על ענין ירושלים. איפה זה מופיע כאן?

ב. חת:

הצעת המשלה היתה שהמשלה תחליט על כך.

א. ידין:

הממשלה תתקין תקנות לכל המוקדם כעבור ששה חדשים, כרוצ ירושלים במצאת במחום סעיף קטן (2), במקום שכתוב: "בתחום עיריה אחרת", ושכר הדירה בה יהיה קצת יותר נמוך.

בנוגע לבקודה שעוררתי הייתי מציע לוועדה לכתוב בפסקה (3): "בתחום מועצה מקומית 0.400 - 0.650 ל"י; בכל מקום אחר - 0.400 - 0.500 ל"י. אם הממשלה תרצה להנמיך את המסכמים היא תוכל לעשות זאת בתקנות.

הוחלט: לקבל את הצעת א. ידין.

א. רובין:

מאחר שיש תקדימ שפר את עורר שמלה חדשה, אני רוצה לעורר מחדש את בעית הרכב בתי הדין לשכירות. לדעתי מה שהועדה החליטה הוא שהמכונה הזאת לא תוכל לעבוד. קביעת החובה שבכל מספט ומספט ישנו 3 אנשים, פירושה עיכוב המספטים וסבל פיותר.

א. כהן:

אני מסכים עם חבר-הכנסת רובין. למעשה, אם הדבר ישמר כפי שהועדה החליטה, לא יוכלו שר המספטים להקים בתי-דין.

הוחלט: לדחות את ההצעה לעשות ריביזו של החלטת הועדה בנוגע להרכבן של בתי-הדין לשכירות.

היו"ר ס. אונג:

נקיים ישיבה נוספת השבוע אחר בשעה 18.00.

הישיבה נועלה בשעה 16.00.